Rocznik 1929. Nr. 46.

Gazeta Powiatowa

powiatu świętochłowickiego.

Świętochłowice, dnia 16-go listopada 1929 r.

Wychodzi co sobotę. Redaktor: Siwy, dyrektor biur, Wydział Powiatowy Świętochłowice.
Telefon: Król. Huta 1605, 1611, 1612, 1646, 1647; Katowice 99.

Treść:

DZIAŁ URZĘDOWY

1.

Rozporządzenie

Ministra Rolnictwa z dnia 26 maja 1928 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o sposobie uczenia i egzaminowania oglądaczy oraz ich zakresie działania.

Na podstawie art: art. 8, 21 punkt c) i 41 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22. marca 1928 r. o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa (Dz. U. R. P. Nr. 38 poz. 361) zarządza się co następuje:

§ 1.

W osiedlach o liczbie ludności mniejszej niż dziesięć tysięcy urzędowe badania zwierząt rzeźnych i mięsa w zakresie ustalonym rozporządzeniem niniejszem może być powierzone nietylko lekarzom weterynaryjnym, lecz również innym osobom (oglądaczom), które wykazały swe uzdolnienie zgodnie z przepisami rozporządzenia niniejszego.

Uczenie oglądaczy.

§ 2.

Uczenie oglądaczy winno odbywać się na kursach urządzanych w większych rzeźniach, w których badanie zwierząt rzeźnych i mięsa wykonywują lekarze weterynaryjni.

Wojewoda (Komisarz Rządu m. st. Warszawy) wyznacza i poda do wiadomości publicznej:

1. rzeźnie, w których mogą odbywać się kursy, jak również kierowników kursu, z pośród lekarzy weterynaryjnych.

2. wysokość opłat, stanowiących wynagrodzenie kierowników oraz personelu nauczającego.

§ 3.

Kurs oglądaczy do urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa łącznie z badaniem co do włośni winien trwać co najmniej sześć tygodni, kurs zaś oglądaczy wyłącznie do badania mięsa pod względem włośni co najmniej dwa tygodnie.

§ 4.

Na kurs mogą być dopuszczone osoby obojga płci, w wieku od lat 20 do 50, posiadające obywatelstwo polskie i władające językiem polskim w mowie i piśmie.

Na kurs nie mogą być przyjmowani misiarze, handlarze zwierzętami lub mięsem osoby zatrudnione w przedsiębiorstwach ubezpieczeń zwierząt, w przemyśle rakarskim, jak również osoby, które, nie posiadając dyplomu lekarza weterynaryjnego, trudnią się zawodowem leczeniem zwierząt.

Podanie o dopuszszenie na kurs należy wnieść do kierownika kursu z dołączeniem świadectwa urodzenia, świadectwa moralności, świadectwa zdrowia oraz własnoręcznie napisanego życiorysu.

§ 5.

Uczenie oglądaczy do badania zwierząt rzeźnych i mięsa łącznie z badaniem co do włośni winno obejmować następujące przedmioty:

1. budowa i czynności ciała zwierzęcego, układ i rozmieszczenie narządów wewnętrznych ze szczególnem uwzględnieniem krążenia krwi, rozmieszczenie gruczołów chłonnych oraz struktury mięśni,

2. znamiona zdrowia u zwierząt żywych;

3. normalny wygląd i właściwości poszczególnych narządów i części ciała zwierzęcego po uboju;

4. sposoby uboju zwierząt ze szczególnem uwzględnieniem ogłuszania przed ubojem oraz prawidłowego zdejmowania skór;

5. oznaczenie zwierząt według wieku, płci, maści i szczególnych odznak;

6. choroby i wady mające znaczenie dla badania zwierząt rzeźnych i oceny mięsa, ze szczególnem uwzględnieniem chorób zaraźliwych i pasożytniczych;

7. sposoby oczyszczania i odkażania miejsc postoju i uboju zwierząt, dotkniętych chorobami zaraźliwemi, jak również narzędzi i przedmiotów, żywych przy uboju i badaniu;

8. budowa mikroskopu i trychinoskopu, jego działanie i obchodzenie się z nim;

9. sposob badania mięsa co do włośni ze szczególnem uwzględnieniem:

a) wyglądu, rozwoju i umiejscowiania się włośni, jak również zmian, spowodowanych w mięśniach przez włośnie,

b) objawów włośnicy u zwierząt i ludzi,

c) pobierania prób do badania co do włośni i sporządzania preparatów,

d) rozpoznawania pasożytów, mających podobieństwo do włośni, jak również zanieczyszczeń badanych preparatów (złogów wapiennych, kryształowych i t. p.);

10. przepisy, dotyczące badania zwierząt rześnych i mięsa, w szczególności co do zakresu działania oglądaczy, przepisy o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych, mające zastosowanie przy uboju zwierząt, w szczególności co do zgłaszania zaraźliwych chorób, zakazu uboju zwierząt dotkniętych pewnemi chorobami i o nie podejrzanych, jak również przepisy o nieszkodliwym usuwaniu mięsa i części zwierząt, niezdatnych do spożycia.

§ 6.

Uczenie na kursach, urządzanych wyłącznie dla oglądaczy do badania mięsa pod względem włośni, winno obejmować:

1. w najogólniejszych zarysach przedmioty, objęte punktem 1 § 5 ze szczególnem uwzględnieniem struktury mięśni i pkt. 3 i 7 § 5;

2. przedmioty, objęte punktami 8 i 9 § 5;

3. przepisy, dotyczące badania zwierząt rześnych i mięsa mające zastosowanie przy badaniu mięsa pod względem włośni.

§ 7.

Osobom, które ukończyły kurs, kierownik wydaje zaświadzenie o odbyciu kursu z podaniem dnia rozpoczęcia i ukończenia kursu i zwraca im wszystkie dokumenty, dołączone przy zgłoszeniu się na kurs.

Egzaminy oglądaczy.

§ 8.

Do przeprowadzenia egzaminu oglądaczy do badania zwierząt rzeźnych i mięsa i oglądaczy do badania mięsa pod względem włosni wojewoda ustanawia komisję egzaminacyjną, składającą się z przewodniczącego i dwu członków.

Przewodniczącym komisji jest wojewódzki lekarz weterynaryjny, zastępca zaś — jeden z państwowych lekarzy weterynaryjnych mianowanych przez wojewodę na okres trzech lat.

Członków komisji, jak również ich zastępców mianuje wojewoda na okres trzech lat z pośród lekarzy weterynaryjnych:

a) wykonywających badanie zwierząt rzeźnych i mięsa w większych rzeźniach;

b) zajmujących stanowiska w państwowej służbie weterynaryjnej.

W wyjątkowych wypadkach, ze względów oszczędnościowych lub gdy wyznaczenie do komisji drugiego członka byłoby utrudnione, wojewoda może wyznaczyć komisję, złożoną z przewodniczącego i jednego tylko członka, którym w takim razie winien być lekarz weterynaryjny, wykonywujący badanie zwierząt rzeźnych i mięsa w większej rzeźni.

W razie ustanowienia na obszarze województwa więcej niż jednej komisji egzaminacyjnej przewodniczącym każdej komisji jest wojewódzki lekarz weterynaryjny.

§ 9.

Podanie o dopuszczenie do egzaminu należy wnosić do wojewody za pośrednictwem właściwych władz miejsca zamieszkania kandydata. Władze te, nadając należyty bieg złożonemu badaniu, winny równocześnie wypowiedzieć się, czy nie zachodzą okoliczności wskazujące, że kandydat nie nadaje się na oglądacza.

Do podania kandydat winien dołączyć dowody przepisane w § 4 i zaświadczenie o odbytym kursie.

§ 10.

O dopuszczeniu do egzaminu rozstrzyga przewodniczący komisji egzaminacyjnej.

Osobom niedopuszczonym do egzaminu służy prawo odwołania się do wojewody, którego orzeczenie jest ostateczne.

§ 11.

Egzaminy winny odbywać się w większych rzeźniach, wyznaczonych przez wojewodę

Przewodniczący komisji wyznacza do odbycia egzaminu dzień i rzeźnię, zawiadomiając o tem członków komisji względnie ich zastępców oraz kandydatów, dopuszczonych do egzaminu.

§ 12.

Egzamin oglądaczy do badania zwierząt rzeźnych i mięsa dzieli się na część praktyczną i teoretyczną:

a) w części praktycznej kandydat winien:

1. we wskazanym czasie opisać i zbadać zwierzę przed ubojem i stwierdzić, czy i jaką chorobą zwierzę jest dotknięte — względnie o nią podejrzane oraz rozstrzygnąć, czy oglądacz w danym wypadku winien zezwolić czy też nie zezwolić na ubój zwierzęcia lub czy należy ubój zakazać;

2. przeprowadzić po uboju badanie całego zwierzęcia lub poszczególnych jego części i na zasadzie tego badania orzec, czy ocena mięsa wchodzi w zakres działania oglądacza i jaką należy w tym wypadku dać ocenę lub też czy należy ocenę przekazać wyznaczonemu lekarzowi weterynaryjnemu;

3. odróżniać zwierzęta po uboju według ich gatunku i płci, jak również odróżniać oddzielne narządy pod względem ich pochodzenia od poszczególnych gatunków zwierząt;

4. objaśnić budowę i działalność mikroskopu i trychinoskopu pobrać ze świń po uboju przepisane próby i sporządzić z nich preparaty do badania co do włośni, zbadać mięso świeże i wędzone, zawierające włośnie, i objaśnić mikroskopowy preparat pod względem struktury mięśni tworów podobnych do włośni i zwykłych zanieczyszczeń preparatów;

5. wykazać znajomość praktycznego stosowania przepisów dotyczących załatwienia spraw, wymienionych w punktach 1, 2 i 4 niniejszego ustępu;

b) w części teoretycznej kandydat winien wykazać dostateczną znajomość przedmiotów, wyszczególnionych w § 5, a w szczególności przepisów, dotyczących badania zwierząt rzeźnych i mięsa.

§ 13.

Egzamin oglądaczy do badania mięsa pod względem włośni dzieli się również na część praktyczną i teoretyczną.

Kandydat winien wykazać:

a) w części praktycznej znajomość i sprawę w przedmiotach, wymienionych w punkcie 4 § 12,

b) w częci teoretycznej znajomość przedmiotów wymienionych w punktach 8 i 9 § 5, a w najogólniejszych zarysach również przedmiotów, wymienionych w punktach 1, 3 i 7 § 5 oraz przepisów o badaniu mięsa co do włośni i o zgłaszaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych.

§ 14.

Komisja egzaminacyjna po naradzie większością głosów ustala wynik egzaminu.

Gdy komisja składa się z dwu osób — w razie różnicy zdan decyduje przewodniczący.

§ 15.

Ocenę wyniku egzaminu określa się według jednego z następujących stopni: „bardzo dobrze“, „dobrze“, „dostatecznie“ i „niedostatecznie“.

Egzamin należy uznać za niezłożony, jeżeli kandydat otrzymał stopień niedostateczny.

W razie niezłożenie egzaminu przewodniczący komisji winien wynik egzaminu zaznaczyć na zaświadczeniu o odbyciu kursu (§ 7).

Jeżeli wiadomości praktyczne i teoretyczne kandydata przy egzaminie okazały się zupełnie niewystarczające, komisja może uchwalić, że kandydat może być dopuszczony do powtórnego egzaminu dopiero po ponownem odbyciu kursu. Uchwałę taką przewodniczący komisji winien również zaznaczyć na zaświadczeniu o odbyciu kursu (§ 7).

§ 16.

Kandydat, który nie złożył egzaminu, może zgłosić się do powtórnego egzaminu tylko przed tą samą komisją, nie wcześniej jednak niż po upływie sześciu tygodni i nie później niż po upływie trzech miesięcy od poddania się pierwszemu egzaminowi.

Przewodniczący komisji w wyjątkowych wypadkach może przedłużyć termin trzymiesięczny, ustalony w poprzednim ustępie.

§ 17.

Kandydat, który złożył egzamin otrzymuje świadectwo uzdolnienia według jednego z załączonych wzorów (załącznik Nr. 1 i 2), podpisane przez przewodniczącego i członków komisji oraz dokumenty, złożone przy zgłoszeniu się kandydata do egzaminu (§ 9 ust. 2).

Świadectwo uzdolnienia (ust. 1) jest ważne na obszarze całego Państwa z wyjątkiem województwa śląskiego, w którem należy to od uchwały Sejmu Sląskiego.

§ 18.

Oglądacze zwierząt rzeźnych i mięsa, jak również oglądacze co do włośni, wykonywający urzędowe badanie winni co trzy lata powtarzać egzamin przed właściwym powiatowym lekarzem weterynaryjnym.

Egzamin ten ma wykazać, czy oglądacz posiada jeszcze praktyczne i teoretyczne wiadomości, niezbędne do dalszego wykonywania urzędowego badania.

Wynik egzaminu powiatowy lekarz weterynaryjny zaznacza na świadectwie, wydanym przez komisję egzaminacyjną.

§ 19.

Wojewoda ustali wysokość opłat na egzaminy;

a) przed komisją;

b) przed powiatowym lekarzem weterynaryjnym.

Opłata za egzamin oglądacza co do włośni (§ 13) nie muże przekraczać trzeciej części opłaty za egzamin oglądacza do badania zwierząt rzeźnych i mięsa (§ 12), opłata zaś za egzamin powtarzający się co trzy lata przed powiatowym lekarzem weterynaryjnym (§ 18) czwartej części

opłaty za odpowiedni egzamin przed komisją (§§ 8, 12 i 13).

Opłatę za egzamin kandydaci wpłacają przed rozpoczęciem egzaminu wprost przewodniczącemu komisji (§ 8) względnie powiatowemu lekarzowi weterynaryjnemu (§ 18). Opłaty te po pokryciu rzeczowych kosztów egzaminu pieczęci, druków, kosztów kancelaryjnych i tp. stanowią wynagrodzenie egzaminatorów za wykonywanie ich czynności.

Po pokryciu kosztów rzeczowych wpływy z opłat należy podzielić w ten sposób, że przy składzie komisji egzaminacyjnej z trzech osób przewodniczący otrzymuje cztery dziesiąte, a każdy z członków po trzy dziesiąte kwoty, przy składzie zaś dwu osób przewodniczący sześć dziesiątych, a członek cztery dziesiąte.

§ 20.

Swiadectwo uzdolnienia traci swą ważność:

1. jeżeli oglądacz wykonywujący urzędowe badanie przed upływem trzech lat nie zgłosi się do egzaminu powtórnego lub nie złoży tego egzaminu (§ 18);

2. jeżeli oglądacz w okresie dwu lat nie wykonywał urzędowych badań, ani też nie wykonywał zawodu, który umożliwiałby mu utrzymanie stałego i ścisłego kontaktu z wykonywaniem urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa.

Utraconą własność świadectwa uzdolnienia można uzyskać z powrotem:

a) w wypadku, wspomnianym w punkcie 1 przez złożenie powtórnego (egzaminu przed właściwym lekarzem weterynaryjnym (§ 18) w ciągu 6 miesięcy od czasu ważności świadectwa;

b) w wypadku zaś wspomnianem w punkcie 2 przez powtórzenie całkowitego egzaminu przed komisją egzaminacyjną (§ 12 lub § 13).

§ 21.

Oglądacze, którzy w chwili wejścia w życie postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22. marca 1928 r. o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa (Dz. U. R. P. Nr. 38 poz. 361). nie dotyczących przygotowania urządzeń potrzebnych do przeprowadzenia urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa oraz uczenia i egzaminowania oglądaczy, wykonywających urzędowe badanie, mogą je wykonywać nadal, jeżeli:

1. uzyskali z zarządzenia wojewody świadectwo uzdolnienia, stwierdzające posiadanie uzdolnienia, odpowiadającego wymaganiom rozporządzenia niniejszego z obowiązkiem składania egzaminu przed powiatowym lekarzem weterynaryjnym (§ 18);

2. złożyli egzamin praktyczny przed komisją egzaminacyjną (§ 12 lub 13), o ile uzyskane z zarządzenia wojewody świadectwo uzdolnienia nie odpowiada wymaganiom wskazanym w punkcie 1 niniejszege paragrafu;

3. złożyli całkowity egzamin praktyczny i teoretyczny przed komisją egzaminacyjną (§ 12 lub § 13), o ile nie posiadają świadectwa uzdolnienia, uzyskanego z zarządzenia wojewody.

§ 22.

Egzamin, wymieniony w punkcie 1 § 21, winien być złożony nie później, niż w ciągu jednego roku po wejściu w życie postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z d. 22. marca 1928 r. o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa (Dz. U. R. P. Nr. 38 poz. 361) niedotyczących przygotowania urządzeń potrzebnych do przeprowadzenia urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa oraz uczenia i egzaminowania oglądaczy, egzaminy zaś wymienione w punktach 2 i 3 § 21, przed wejściem w życie powyższych postanowień wspomnianego rozporządzenie. Egzamin, wymieniony w punkcie 2 § 21, winien być ograniczony do jego praktycznej części (punkt § 12 - lub punkt a (§ 13). Do wszystkich oglądaczy, wymienionych w § 21, nie mają zastanowienia ograniczenia co do wieku (§ 4 ust. 1.,

Zakres działania oglądaczy.

A. Przy badaniu zwierząt rzeźnych przed ubojem.

§ 23.

Po dokładnem zbadaniu zwierzęcia przed ubojem oglądacz winien określić stan zdrowia zwierzęcia, w szczególności zaś stwierdzić:

1) czy zwierzę nie wykazuje objawów chorób, mających wpływ na ocenę zdatności mięsa do spożycia;

2. czy zwierzę nie jest dotknięte jedną z chorób zaraźliwych, podlegających obowiązkowi zgłoszenia, lub czy nie jest podejrzane o taką chorobę.

§ 24.

Oglądacz winien zezwolić na ubój:

1. jeżeli zwierzę nie wskazuje żadnych objawów chorobowych, albo jeżeli stwierdzone objawy wskazują na choroby, które nie mają wpływu na ogólny stan zdrowia zwierzęcia i nie posiadają większego znaczenia dla oceny zdatności mięsa do spożycia;

2. przy nieszczęśliwych wypadkach, np. złamaniu kości i innych uszkodzeniach, spowodowanych urazami, przy wypadnięciu macicy, które nastąpiło bezpośrednio po porodzie, przy wzdęciu przy zagrażającem uduszeniu się itp. wypadkach pod warunkiem, że od zajścia wypadku upłynęło nie więcej niż 12 godzin.

§ 25.

Oglądacz nie może zezwolić na ubój, jeżeli stwierdzi objawy chorobowe, połączone z zaburzeniem w ogólnym stanie zdrowia z podwyższeniem ciepłoty ciała, w szczególności zaś przy następujących chorobach:

1) schorzeniu wskutek porodu;

2) biegunce — osobliwie zaś krwawej;

3) schorzeniu wymienia;

4) zapaleniu pępowiny, połączonym z obrzękiem stawów;

5) ranach ropiejących lub posokowatych.

§ 26.

W wypadkach, wymienionych w § 25, oglądacz winien powiadomić posiadacza i badania odstąpić wyznaczonemu lekarzowi weterynaryjnemu z podaniem dokładnego opisu zwierzęcia oraz zauważonych objawów chorobowych.

§ 27.

Jeżeli oglądacz stwierdzi zaraźliwą chorobę zwierzęcą, podlegającą obowiązkowi zgłoszenia, lub podejrzenie o taką chorobę, winien zawiadomić o tem najbliższy posterunek policji lub starostę i zwrócić uwagę posiadaczowi na obowiązek zgłoszenia oraz konieczność odosobnienia chorego lub podejrzanego o chorobę zwierzęcia od innych zwierząt, zaraźliwych na daną chorobę.

§ 28.

Oglądacz, winien bezwzględnie zakazać uboju, jeżeli stwierdził wąglik, szelestnicę, zarazę dziczyzny u bydła rogatego, wściekliznę, ksiegosusz lub podejrzenie o jedną z tych chorób.

§ 29.

Oglądacz winien odmówić wykonania badania i posiadacza skierować do wyznaczonego lekarza weterynaryjnego, jeżeli:

1. posiadacz zgłasza do badania zwierzę jednokopytowe;

2. jeżeli już z wywiadu wynika, że zwierzę zgłoszone do badania dotknięte jest chorobą, przy której badanie przed ubojem należy do lekarza weterynaryjnego.

B. Przy badaniu po uboju.

§ 30.

Na podstawie dokładnego zbadania zwierzęcia po uboju oglądacz winien stwierdzić:

1. czy zwierzę nie jest dotknięte jedną z zaraźliwych chorób zwierzęcych, podlegających obowiązkowi zgłoszenia, lub podejrzane o taką chorobę;

2. czy ocena mięsa należy do jego zakresu działania.

§ 31.

Jeżeli oglądacz stwierdzi zaraźliwą chorobę zwierzęcą lub jej podejrzenie, winien postąpić według przepisów § 27 i postarać się, aby części i narządy potrzebne do rozpoznania choroby zaraźliwej zostały przechowane i zabezpieczone w zamknięciu celem urzędowego stwierdzenia choroby.

§ 32.

Oglądacz może samodzielnie ocenić mięso:

A. jeżeli zachodzą równocześnie następujące warunki:

I. zwierzę zostało przez niego przed ubojem zbadane i dopuszczone do uboju;

II. części i narządy ważne dla oceny mięsa nie zostały usunięte lub zamienione i

III. nie zostały stwierdzone przy badaniu po uboju żadne zmiany chorobowe lub też tylko następujące choroby, względnie wady:

1. pasożyty zwierzęce, z wyjątkiem włośni i wągrów, przenoszących się na ludzi (cysticercus inermis i cysticercus cellulosae);

2. gruźlica bez zupełnego wychudzenia zwierzęcia:

a) jednego organu,

b) dwu lub więcej organów pod warunkiem, że

a [a]) ogniska gruźlicze są zwapniałe lub otorbione tkanką łączną,

b [b]) rozszerzenie gruźlicy nie nastąpiło w drodze wielkiego obiegu krwi,

c [c]) gruźlica nie jest znacznie rozprzestrzeniona i

d [d]) części zmienione chorobowo łatwo dadzą się usunąć;

3. pokrzywka lub otręt bydła rogatego;

4. umiejscowiona promienica;

5. umiejscowione niezłośliwe nowotwory;

6. zrosty tkanki łącznej między poszczególnemi narządami bez ropni lub cuchnących wysięków;

7. zupełnie otorbione ropnie w narządach lub tkankach;

8. zanik poszczególnych organów lub niektórych mięśni;

9. wyborczyny i przekrwienia spowodowane urazami, złogi barwikowe, stwardnienia lub zwapnienia w poszczególnych narządach;

10. zanieczyszczenie mięsa, poszczególnych narządów lub krwi, np. treścią żołądkową i t. p.;

11. zmiany spowodowane przez nadmuchanie, przez owady i t. d.;

B. jezeli zostaną stwierdzono: żółtaczka ogólna widoczna jeszcze w 24 godziny po uboju, silnie rozwinięta ogólna wodnica, silny zapach moczowy lub płciowy, wstrętny zapach lub smak mięsa, spowodowany środkami lub odkażającemi lub też zapach rybi—względnie tranowy, zupełne wychudzenie z powodu choroby,—pod warunkiem, że posiadacz zgodzi się na nieszkodliwe usunięcie mięsa i wewnętrznych narządów; jeżeli zaś posiadacz nie wyrazi na to zgody, oglądacz winien spowodać zbadanie przez lekarza weterynaryjnego.

§ 33.

W wypadkach, przewidzianych w § 32. A. III. oglądacz winien części i narządy chorobowo zmienione oznakować jako niezdatne i dopilnować nieszkodliwego ich usunięcia, a mięso i części niezmienione oznakować jako zdatne do spożycia.

W wypadkach, przewidzianych w § 32 B., oglądacz winien mięso i wszystkie narządy wewnętrzne uznać za niezdatne do spożycia i dopilnować nieszkodliwego ich usunięcia.

§ 34.

Ocena i oznakowanie mięsa jako mniej wartościwego i warunkowo zdatnego nie należą do zakresu działania oglądaczy.

Przepis końcowy.

§ 35.

Postanowienia rozporządzenia niniejszego dot. uczenia i egzaminowania oglądaczy (§ 2—22) wchodzą w życie z dniem ogłoszenia, postanowienia zaś dotycz. zakresu działania oglądaczy (§ 1, 23—34) z dniem wejścia w życie postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22. marca 1928r. o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa (Dz. U. R. Nr. 38 poz. 361) niedotyczących przygotowania urządzeń potrzebnych do przeprowadzenia urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa oraz uczenia i egzaminowania oglądaczy.

Minister Rolnictwa
K. Niezabytowski.

Minister Spraw Wewnętrznych
Sławoj Składkowski.

Załącznik do rozp. Min. Rolnictwa z dn. 26. maja 1928 r. (poz. 575.)

Wzór 1.

Swiadectwo uzdolnienia.

Pan ....

Stanowisko ....

Zamieszkały w ....

powiat .... woj. ....

urodzony dnia .... w ....

poddał się na zasadzie rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 26. maja 1928 r. o sposobie uczenia i egzaminowania oglądaczy oraz ich zakresie działania (Dz. U. R. P. Nr. 62. poz. 575) egzaminowi na oglądacza zwierząt rzeźnych i mięsa i egzamin ten złożył z wynikiem

....

.................., dnia .... 19 .... r.

Komisja egzaminacyjna

Przewodniczący

Członkowie Komisji

pieczęć

Wzór 2.

Swiadectwo uzdolnienia.

Pan ....

Stanowisko ....

Zamieszkały w ....

powiat .... woj. ....

urodzony dnia .... w ....

poddał się na zasadzie rozp. Ministra Rolnictwa z dn. 26. maja 1928 r. o sposobie uczenia i egzaminowania oglądaczy oraz ich zakresie działania (Dz. U. R. P. Nr. 62. poz. 575) egzaminowi na oglądacza co do włośni i egzamin ten złożył z wynikiem

....

.................., dnia .... 19 .... r.

Komisja egzaminacyjna

Przewodniczący Komisji

Członkowie Komisji.

pieczęć

2.

Rozporządzenie

Rady Ministrów z dnia 23. września 1929 r. o oznaczaniu miary nici w obrocie handlowym.

Na podstawie art. 7. p. 1 lit. a ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. R. P. Nr. 96. poz. 559). w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 września 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 84. poz. 749). zarządza się co następuje:

§ 1.

Na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej zezwala się wyłącznie na handel nićmi, które są zaopatrzone w oznaczenia miary długości lub masy (wagi) netto, odpowiadające wymaganiom dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. U. R. P. z r. 1928. Nr. 72. poz. 661).

§ 2.

Przy sprzedaży nici w ilościach, oznaczonych miarą długości, oprócz jednostek miary długości, przewidzianych w § 1. niniejszego Rozporządzenia, można równocześnie oznaczać ich długość w jardach angielskich.

§ 3.

Odchylenia od podanych na etykietach oznaczeń miary długości lub masy (wagi) netto, spowodowane właściwościami produkcji nici, nie mogą przekraczać 3%.

Równocześnie zabrania się umieszczania na etykietach w jakimkolwiek języku określeń wzkazujących, że długość lub masa jest podana tylko w przybliżeniu, jak np,: „około", „circa", lub tym podobnych.

§ 4.

Niestosujący się do przepisów niniejszego rozporządzenia będą karani stosownie do art. 7 p. 2. ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 września 1927 r.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie sześciu miesięcy od dnia ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:
(—) Świtalski

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) Sławoj Sładkowski.

Minister Sprawiedliwości:
(—) St. Car.

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) E. Kwiatkowski.

(Dz. U. R. P. z dnia 26 października 1929 r. Nr. 73. poz. 551).

3.

Województwo Śląskie

Liczba: PH. 687|1 Dotyczy: utworzenia przymusowego cechu siodlarzy i tapicerów w Tarn. Górach.

Katowice, dnia 17 października 1929 r.

Orzeczenie.

Na podstawie §§ 100, 100a i 100b ordynacji przemysłowej oraz punktu 100 przepisów wykonawczych z dnia 1. V. 1904 (Dz. Min. Handl. str. 123), do tej ordynacji, zarządzam utworzenie z dniem 1. XII. br. przymusowego cechu siodlarzy i tapicerów z siedzibą w Tarnowskich Górach, do którego winni należeć wszyscy samodzielni rzemieślnicy siodlarscy i tapicerscy, wykonywujący swój zawód we wszystkich miejscowościach powiatu tarnogórskiego i lublinieckiego oraz w następujących miejscowościach powiatu świ,ętochłowickiego: Brzeziny, Brzozowice, Kamień, Wielka Dąbrówka, Szarlej, Wielkie Piekary.

Od tej decyzji wolno wnieść zażalenie do Ministerstwa Przemysłu i Handlu za pośrednictwem Sląskiego Urzędu Wojewódzkiego, w ciągu 14 dni po dniu ogłoszenia niniejszego orzeczenia w Gazecie Urzędowej Województwa Sląskiego.

Wojewoda:
w z.
(—) Wicewojewoda
Żurawski

4.

Dot: wyłudzania wsparć:

1. Mandrek Stanisław, były pisarz sędziego śledczego w Opocznie, przynależny do Magistratu m. Opoczna, woj. Kieleckie.
2. Grzesik Ignacy, lat 34, mieszkaniec wsi Bronkowice gm. Bodzentyn, pow. i Wojew. Kieleckie.
3. Kamiński Roman, przynależny do Magistratu, m. Zawiercia pow. Zawierciański Wojew. Kieleckie.
4. Chaberski Adam, przynależny do Magistratu m. Zawiercia pow. Zawierciański, Wojew. Kieleckie.
5. Zachalska Jadwiga, przynależna do Magistratu m. Zawiercia pow. Zawierciański, Wojew. Kieleckie.
6. Łyszczyński Jan, ur. w r. 1885 gm. Maleszowa, pow. Stopnickiego.
7. Grzelewski Kazimierz, przynależny do gm. Secemin, pow. Włoszczowski, Wojew. Kieleckie,

włoczą się po kraju i wyłudzają pod różnemi pozorami zapomogi od związków komunalnych.

Powyższe podaje się do wiadomości z tem, że ewentualnie wypłacone kwoty zwracane nie będą.

Świętochłowice, dnia 8. XI. 1929 r.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego
(—) Szaliński

5.

Śląska Izba Rolnicza
L. dz. 4470|29

W sprawie: rejestracja klacz zarodowych.

Katowice, dnia 3. października 1929 r.

W myśl rozporządzenia Ministerstwa Rolnictwa z dnia 9. X. 1926 r.na mocy § 3 Dz. U. 104/608 1926 r. odbędzie się w dniach 16. i 17. XII. rejestracja klaczy zarodowych w następujących miejscowościach powiatu świętochłowickiego i 14. XII. Król. Huta.

Rejestracja klacz zarodowych w powiecie świętochłowickim.

Przeprowadzenie z gmin	Dnia	w gminie	o godz.	miejsce spędu
Lipiny, Chropaczów, Godula, Łagiewniki, Nowy Bytom, Nowe Hajduki, Wielkie Hajduki, Orzegów, Świętochłowice, Ruda.	16. XII.	Lipiny	8.	plac targowy
Brzeziny, Brzozowice, Kamień, Szarlej, Dąbrówka Wielka, Piekary Wielkie.	17. XII.	Szarlej	8	plac targowy
Powiat Lubliniec.				
Lubliniec, Łagiewniki, Pawonków, Kośmidry, Glinica, Dralin, Lisowice, Solarnia, Kokotek, Rusinowice, Droniowiczki, Chwostek, Sadów, Kuźnica, Pusta, Wymyślacz, Kochcice, Lisów, Lubecko, Steblów, Jawornica, Kochanowice	18. XII.	Lubliniec	9	plac obok strzelnicy
Boronów, Kalina, Olszyna, Droniowice, Harbułtowice, Cieszowa, Dębowa Góra, Hadra, Koszęcin, Wierzbie, Brusiek, Piasek.	19. XII.	Boronów	9.	plac przed urzędem gminnym
Woźniki, Babienica, Kamienica, Ligota, Woźnicka, Lubsza, Zielona, Szczebin, Kolonja Strzebińska, Kalety, Drutarnia, Psary	20. XII.	Woźniki	9	rynek
Miasto Król. Huta				
Król. Huta	14 XII.	Król. Huta	9	Targowica zwierzęca przy ul. Katowickiej

Równocześnie odbywać się będzie zapisywanie już zgłoszonych względnie zgłaszających się członków ze swoimi klaczami do „Śląskiego Związku Hodowców Szlachetnego Konia Półkrwi".

Urzędy gminne, w których odbywać się będzie przegląd, zechcą przeznaczyć odpowiedni lokal i miejsce jak również udzielić pomocy urzędującej komisji, dostarczając pisarza.

Właściciele klaczy, **którzy chcą** dać zarejestrować wzgl. przystąpić do Związku Hodowców Szlachetnego Konia Półkrwi" przyprowadzą swoje klacze do miejscowości jak wyżej podano.

(—) Panieński

Dyrektor.

× KOMUNIKAT ×

6.

Powiatowa Komisja do badania cen w Świętochłowicach na posiedzeniu z dnia 13 listopada 1929 r. ustaliła następujące ceny orjentacyjne w detalu.

chleb	1 kg.	45 groszy
mąka żytnia 70 %	1 „	46 „
mąka pszenna	1 „	75 „
bułki	92 gram	10 „
mleko	1 litr	48 „

× OGŁOSZENIA ×

7.

Druk K. Leksan, Świętochłowice.